

Somfai Anna SÚLY

Kezdetben nem ismertem fel az arcokat.
Mind fekete, mind idegen, szemük fehérje
rám villogott. A kézfogásuk is súlytalan volt,
nem tartoztak hozzám. Apa, így szólítottak,
adj ennem. Éhes vagyok, adj kását, tejet,
kenyeret. Apa, adj ennem, mondták, te fehér vagy,
hatalmas, gazdag vagy, meghal a gyerekem.
A segélyből vettem egy kecskét a falunak.
Egy ketrec csirkét, hogy felneveljék.
Imádkozz, kérték, küldj nekünk esőt, apa.
Egy kecske nem volt elég, a tyúkokat megették.
Az eső nem jött, sírtam. Víz kellene, gyógyszerek.
Akkorra minden arcnak neve lett, és
minden kézfogásnak súlya. Néha úgy érzem,
egész nap temetek. Kezemben egy kéz,
törékeny ujjak finom lenyomata, súlya
nagyobb mint egy égitesté. Fényem, melegem
mind felszívja, minden gondolatom
körötte kering, belézuhan. Mint fekete lyuk,
fogva tart, nem ereszt.

kép | Mike Wells, 1981.

Egy súlyosan alultáplált fiú keze egy katolikus szerzetes kezében az észak-ugandai Karamoja régióban. Az éhezés a mai napig visszatérő gond ezen az aszályos vidéken, ahol az aszály mellett társadalmi és politikai okokból is rendkívül súlyos volt a helyzet az 1970-es években. 1980-ban nem egészen egy év alatt a népesség közel 20 százaléka, a csecsemők körülbelül fele halt éhen.